

За інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, ПРОФКОМУ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ
ТА РЕКТОРАТУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 42 (79)

Виходить раз
на тиждень.

П'ятниця, 24 грудня 1982 року.

Ціна 1 коп.

СПЕЦВИПУСК, ПРИСВЯЧЕНИЙ СТУДЕНТСЬКИМ БУДІВЕЛЬНИМ ЗАГОНАМ

Дозвольте доповісти

В історію Вінницького політехнічного інституту вписано чимало яскравих сторінок. Одна з них — студентські будівельні загони. Вони стали хорошою школою політичного, трудового і морального загартування, виховання високої свідомості студентів, формування їх активної життєвої позиції.

Нинішній трудовий семестр особливий. 1982 рік — рік XIX з'їзду ВЛКСМ і XXIV з'їзду Комсомолу України, рік 60-річчя утворення СРСР. В нинішньому році студентським будівельним загонам ВПІ виповнилося 15 років. Беручи безпосередню участь в комуністичному будівництві, вони вносять і свій вклад у розвиток народного господарства країни, виконання планів другого року одинадцятої п'ятирічки, реалізації Продовольчої програми.

В цьому році школу трудового загартування в будзагонах пройшло понад 660 студентів. Крім освоєних 3,6 мільйона карбованців основних капіталовкладень студентами інституту, проведена велика агітаційно-пропагандистська, культурно-масова і шефська робота. В колгоспах і радгоспах області заготовлено 965 тонн кормів для громадського стада, зібрано майже 1300 тонн хліба.

Діяльність студентських будівельних загонів нашого інституту отримала високу оцінку обласного штабу СБЗ і ОК ЛКСМУ.

За підсумками соціалістичного змагання об'єднаному студентському загону Вінницького політехнічного інституту присвоєно перше місце серед СБЗ області.

О. МУДРИЙ,
секретар комітету комсомолу.

ПРИВІТАННЯ

На адресу комітету комсомолу надійшли листи з словами подяки за самовіддану працю бійців студентських будівельних загонів від керівників ряду господарств і підприємств. Зокрема:

- Бершадського Міжколгоспбуду,
- Деречинського бурякорадгоспу,
- Колгоспів ім. Жданова, «Шлях Ілліча», ім. XII з'їзду КПРС Бершадського району, ім. Лєніна Томашпільського району,
- радгоспу ім. Ілліча Літинського району,
- Тульчинського Міжколгоспбуду,
- колгоспу ім. Петровського Тростянецького району,
- Хмільницького Міжколгоспбуду,
- СМУ 43 тресту «Надмгазпромбуд»,
- Бершадського райоб'єднання «Сільгосптехніка», та інших.

На ранковій лінійці.

Закінчилось трудове літо. Чим воно ознаменовано як для нашого загону «Механік» в цілому, так і для кожного бійця? З якими успіхами прийшов загін на кінець третього трудового?

Мені приємно відмітити, що за підсумками соціалістичного змагання серед загонів зони «Юг» наш загін зайняв I місце, а серед загонів нашого інституту ми розділили I місце з загonom «Молодогвардієць».

Хочеться поділитися з усіма бійцями будівельних загонів про роботу і відпочинок бійців загону «Механік». Як ми добилися таких успіхів?

Дислокація нашого загону — с. Устя, Бершадського району.

Успішно завершили підготовчий період до третього трудового семестру. І з молодечим завзяттям загін відправився на місце дислокації. Правління колгоспу «Шлях Ілліча» тепло зустріло нас.

Перед загonom стояло досить відповідальне завдання: освоїти 77 тисяч крб. капіталовкладень. Спочатку не все йшло добре. Причиною цього була відсутність досвіду роботи на будівництві. Але за короткий строк опанували всіма навиками. Неодноразово члени правління колгоспу на чолі з В. В. Палієм і інженером будівельником відмічали якісну

і високоефективну працю бійців нашого загону.

Під час перебування в селі Устя загін взяв шефство над середньою школою і дитячим садком. У вільний від основної роботи час силами загону була безкоштовно збудована кролеферма. Хочеться відмітити хорошу роботу на будівництві кролеферми таких бійців як В. Коріненко, М. Ясобенко, В. Харченко. В підсобному господарстві загону відгодовувалося 62 кролі. Також була подана допомога в ремонті школи бійцями

НАШ ТРЕТІЙ, ТРУДОВИЙ...

В. Крайовським, В. Сегадою, М. Вогнивенком на чолі з комісаром загону В. Ткачуком. Силами бійців загону П. Санду, В. Карпуща, О. Басконова було проведено ремонт дитячого садка, а також спорудження спортивного майданчика. Великий обсяг робіт був виконаний на будівництві головного об'єкту — колгоспного картоплесховища місткістю 1000 тонн. Хоча характер роботи і сама обстановка була не з кращих, будівництво цього об'єкту все ж таки було закінчено в строк. Вели-

Так проявляються трудові навикі.

кий вклад в успішне завершення цього об'єкту внесли бійці В. Недял, О. Каплін, на чолі з майстром загону С. Чимбалюком. Також проводилась робота по благоустрою села, ремонту доріг і ферм бійцями В. Грох, В. Вітюком, О. Дячуком, які внесли вагомий внесок у виконання взятих загоном зобов'язань.

дам Великої Вітчизняної війни і інвалідам праці, проводились цікаві зустрічі з передовими працівниками колгоспу.

Організовано проводились цікаві дискотеки, виступала агітбригада, яка в огляді-конкурсі в м. Бершаді зайняла призове місце і була нагороджена грамотою Бершадського райкому комсомолу. Також організовувались зустрічі з футбольною і волейбольною командами села Усті, легкоатлетичні змагання.

Правління колгоспу «Шлях Ілліча», представники парткому, профкому підводячи підсумки роботи загону, відмітили його вклад в економічний і культурний розвиток села і виразили щирі подяку всім бійцям. Всім бійцям було нагороджено грамотами, а також цінними подарунками.

План реалізації капіталовкладень під час третього трудового семестру виконано на 121,7 проц. Тривим збудованим нами об'єктам було присвоєно студентський знак якості.

С. САВІЦЬКИЙ,
командир СБЗ «Механік-82».

Діалектика пізнання

ного руху у ВПІ.

З яким ентузіазмом, завзяттям і натхненням працювали юнаки і дівчата в зелених штурмовках! Їх руками споруджено об'єктів культурно-побутового і господарського призначення загальною вартістю в 3 мільйони 621 тисячу 600 карбованців.

Свій трудовий дарунок бійці СБЗ присвятили 60-річчю ювілею Союзу РСР.

Романтика комсомольських справ, прагнення бути корисними людям — ось що характерно для трудового семестру-82.

Студентська будова вже стала чимось невід'ємним в житті бійців СБЗ. Своє уявлення про планету «Ціліна» вони визначають не лише обсягом виконаних робіт, а вірністю студентському цілинному братству, взаєморучкою, поглядом на

студентську будову не як на спосіб заробити гроші, а як на можливість укріпити віру в самого себе, сповна розкрити свої можливості, краще пізнати своїх товаришів.

Студенти — народ веселий, завзятий. Де б не з'явилися вони в період літнього трудового семестру, там завжди кипіло життя. Серед них завжди знаходився і власний поет, і фотограф, і фокусник-ілюзіоніст. Вони працювали від зорі до зорі і хоча втома нерідко валила з ніг, виступали з концертами перед місцевим населенням, читали лекції колгоспникам, проводили недільники і перераховували гроші у фонд боротьби за мир, надавали допомогу інвалідам війни та пристарілим.

Студзагін не лише виховує кваліфікованого спеціаліста, а перш за все, громадянина, виховує у нього почуття відповідальності не тільки за себе, а й за колектив, в якому він живе і трудиться.

С. ФЕДотов,
наш кор.

Студзагін — це життя

без бантиків,

Це життя до десятого

поту.

Іноземне слово

«романтика»

Означає тут просто —

робота.

Закінчився третій трудовий семестр. Відзвілі пісні біля вечірніх багать, спустилися тимчасові студентські гуртожитки, давно вгамувалися спортивні пристрасті та в пам'яті людей ще довго житимуть добрі діла бійців студентських будівельних загонів. І самі студенти, як висловився поет, ще довго пам'ятимуть ті

Встречи,
песни,

костры, рассветы,
Семиструнный звон до зари.

Мы влюбились в тебя
Планета!

Как тот принц у
Экзюпери.

Слов высоких не трать
попусту,

До простой докопался
истины,

Мы зимой в институте —
в отпуске,

А сердца наши здесь
прописаны.

Смотрит степь глазами
раскосыми,

Ветер песни в ушах
вызывает.

Называется это просто —
Диалектикою познания.

Нинішній рік був самим вагомим в історії студентського будівель-

ПО ПРАЦІ І ЧЕСТЬ

Активну участь у вирішенні питань Продовольчої програми взяли бійці студентського будівельного загону «Комсомолец». З ініціативи цього загону керівник на 200 голів у селі Левківцях Тульчинського району будзгонівці здали «під ключ».

Тому і не дивно, що керівництво Тульчинського міжколгоспбуду і комісія від колгоспу оцінили їхню роботу лише «на відмінно». Об'єкту присвоїли почесний студентський Знак якості.

Всі бійці працювали з натхненням і піднятим настроєм. Корівник треба було здати якнайшвидше. Він був вкрай необхідний господарству. І студенти не підвели. Можна з гордістю говорити про ударну роботу бійців, які працювали під керівництвом майстра О. Лодзяновського. Це будзгонівці В. Максимович, В. Шевчук, Р. Грабовий.

Окрім будівництва, студенти активно заготовляли і корми для

громадського тваринництва, займалися ремонтом кролеферми в школі. Їхніми силами заготовлено 32 тонни цінної посиви.

Відремонтували будзгонівці безкоштовно і Левківську середню школу, а також побудували їдальню для учнів. За цю роботу загін був нагороджений Почесною грамотою Тульчинського райкому партії і РК комсомолу.

Невід'ємною частиною загону була бригада дівчат, що працювала на будівництві житлового будинку в селі Нестеровці. Очолював її досвідчений бригадир Л. Мельник. Дівчата витримали трудовий екзамен теж на «відмінно».

Ударна праця будзгонівців увінчалася успіхом. При підведенні підсумків соціалістичного змагання серед студентських будівельних загонів інституту загін виборов друге місце.

В. ГРИЦЮК,
командир загону
«Комсомолец».

ПРИЄМНІ СПОГАДИ

Перед тим, як написати про наш студзагін, зібралися всі разом, щоб порадитися, про що саме розповідати. Думок і пропозицій було багато і все ж зійшлися на тому, щоб доповісти про те, що ми зробили, а головне — розказати, як працювали, яку користь принесли людям. До речі, наш загін — безоплатний. Тобто всі зароблені нами гроші ми вирішили перерахувати у Фонд захисту миру. Іде задовго до формування загону в комітет комсомолу інституту поспішало багато заявок. Бажаючих працювати в такому загоні виявилось чимало. Задовольнити прохання всіх комітет ЛКСМУ був просто не в змозі. Дівчатам взагалі відмовляли, адже робота передбачалась не з легких. Та все ж таки дружок курсниці ФАОТ Олена Ігаченко добилася свого. Її і ще двох дівчат з машинобудівного факультету зарахували до складу студзагону. Всі вони так і заявили: «Ми ні в чому не поступимося хлопцям. Будемо працювати як і вони».

Зустріли нас в колгоспі скептично. Мовляв, що ці студенти зроблять? А ми і справді були не досвідченими. Вперше в житті будували такі об'єкти. Та коли здали баню — свій перший об'єкт, повністю розвіялось недовір'я сільських скептиків. Мешканці села Рогузка Чечельницького району, де дислокувався і працював наш загін, стали охо-

че допомагати нам: то дошки підвезуть, то щебень. З кожним днем міцнішала дружба студентів з сільською молоддю. Щонеділі ми читали їм лекції, проводили дискотеки, спартакиади, організовували вечори танців та відпочинку. Два тижні над нашим табором майорів Олімпійський прапор. За цей час було проведено змагання по тенісу, підтягання на перекладні, легкій атлетиці. Зіграли з місцевим хлопцями у футбол. Виграли з рахунком 3:0. А щоб мешканці села мали більшу уяву про нас і про наш вуз — виставили 2 стенди. В цій роботі взяли участь всі бійці СБЗ.

у. Про те, як ми жили і працювали, свідчать численні фотографії, слайди, фільми. За літо ми збудували в селі баню, телятник, свинарник і житловий будинок для спеціалістів колгоспу. Допомогали господарству також в заготовці кормів для громадського стада, ставили концерти, шефствували над школою, ветеранами Великої Вітчизняної війни і пенсіонерами.

За хорошу роботу бійці нашого загону були нагороджені туристськими путівками в столицю Абхазії місто Сухумі.

Ірина СМОЛЕНСЬКА,
комісар СБЗ «Молодогвардієць», делегат
XXIV з'їзду ЛКСМ
України.

ФОТОВІСНО

Тут виросте новий телятник.

ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ БІЙЦЯМ СТУДЗАГОНІВ,
ТЮМЕНСЬКІЙ ОБЛАСТІ.

СВЕТ СЕРДЦА

От грохота и вспыхек
сатаней,
Бывало даже сутками
подряд,
И вас, и эту землю
не жалея,
Дождь проливной, рычал,
как водопад.
Швырял литее молнии
навстречу,
Наотмашь бил,
бродяжничал в кустах,
Холодной лапой тискал
за плечи,
Мешая смех и слезы
на глазах..
Казалось, ноги,
выкатываясь в глине,
Вот-вот откажут, сделав
лишний шаг.
И вся земля до веточки
попын
Висела на
бесчувственных руках..
Под летним зноем и под
молний вспыхи,
Взвалив себе на плечи
небеса,
Тайгой шагали буровые
вышки,
Вставали в строй
объектов корпуса.
Сменив костюмы модные

на ватники,
Вы обживали этот край
суров.
Вас назовут потом
«восьмидесятники»
Ребята из двухтысячных
годов.
А вечерами в дальних

тех поселках
В созвездьях окон
(невидать конца!)
Горят теперь не веточки
вольфрама,
А ваши комсомольские
сердца.

В СТРОЙОТЯДЕ

Все спит кругом:
деревня и река,
А мы идем, разбрызгивая
росы,
Еще не смотрит солнце
свысока,
Не морщится от смеха
нос курносый.
Пока оно не протянуло
рук
И нас не жжет,
не щиплет озоруя,
Стук топоров — и все
проснулось вдруг,
Заворковали нежно
стружек струи,
Наш дом растет и сочной
желтизной
Соперничает с солнцем
ярко-рыжим.
Неумолно навалился
зной,
И мы все чаще, изнывая
дышим,
Ну, брось яриться
и дружить давай!
Ты сила, но и мы
не льком шиты.

Ты нас не жарь, а нежно
приласкай,
И золотом не обливай
сердце.
Все злимся, ну а сами
побыстрей
Стучим, строгаем,
подгоняем рамы.
И горница готова
для людей:
Добро пожаловать!
А сами —
Скорее в тень,
В пахучую траву,
На землю брзшены
верхонки-рукавицы,
Ромашки погадать зовут,
И смех такой, как будто
рядом Винни.
И песни разлетаются
звонки,
И прочь уходит грустная
усталость..
Живем мы с солнцем
наперегонки,
И, может, обгоняем
его малость.

ЗАПРОШУЄМО ДО ХОРУ

Днями в політехнічному інституті відбувся звітний концерт хору професорсько-викладацького складу і співробітників, присвячений 60-річчю утворення СРСР.

Рівно три роки тому створився цей хоровий колектив. За цей час виріс кількісний склад хору, зросла його професійна майстерність.

В репертуарі хору — пісні народів СРСР. І звичайно ж українські. Вони посідають особливе місце. Їх душевність, милозвучність, глибина думки полюблять серця глядачів.

Твори Леонтовича — творця класичних зразків хорових обробок українських пісень звучали у виконанні колективу.

Дуже тепло зустріли глядачі нову роботу колективу — хабанеру із опери Бетте «Кармен». Довго аплодували вони солістці хору Надії Даньківській.

Мені, як учаснику хору, хочеться розповісти про цей колектив, яким керує Ігор Маркович Друкер. Саме він прищепив нам любов до хорової пісні.

Кожна репетиція — це свято душі і серця. І не випадково співробітники інституту приймають активну участь в художній самодіяльності. Ось, скажімо, проєктор по науковій роботі, професор Володимир Степанович Осадчук і його дружина Марія Лук'янівна — викладач кафедри іноземних мов, вони ветерани хору. І хоча наукова робота займає в обох багато часу, вони не пропускають жодної репетиції. Великим ентузіастом хору, його ветераном є також викладач математики Борис Степанович Гріга. Співає в хорі і його дружина Світлана Павлівна. Завдяки їй з колективу знайшлися справжні таланти. Це Надія Даньківська, Володимир Іванов, Людмила Карватко та інші.

Хорова пісня тим і відрізняється від інших музичних жанрів, що гут кожний — частинка єдиного подиху, єдиного почуття, єдиного розуміння твору. Глядачі дуже тепло зустріли виступ хорового колективу. Багато щирих слів було висловлено на адресу керівника хору і його виконавців.

Ірина ГУРАЛЬНИК,
інженер-конструктор СТКБ «Модуль», учасниця хору.

ЦІКАВО ЗНАТИ

Недавно в Києві на новій площі, названій ім'ям Красної Пресні, встановлено бронзову копію відомої скульптури «Булижник — зброя пролетаріату». Її подарували киянам трудящі Краснопресненського району Москви.

Наша розповідь про історію створення цієї скульптури та про її автора І. Шадра.

Ті, хто безпосередньо знали І. Шадра, стверджували, що мистецтво для нього було другим диханням.

Він був старшим з дев'яти дітей Іванових. Батько його все життя працював теслярем. З семи років теслярував й Іван. У дванадцять років його віддали «в люди» і він з рідного села під містом Шадринськом на Уралі переїхав в Єкатеринбург, де працював на вовняній фабриці, що належала багатіям.

Якось на одній з вулиць міста побачив вивіску: «Худо-

дожно - промислова школа». Написав додому і попросив дозволу вступити до неї. Батько дозволив. «Якщо тобі буде дуже важко, знай що в тебе є батько, який допоможе, чим може», — писав він. Разом з листом Дмитро Іванов надіслав сину весь свій «капітал» — карбованець сріблом.

Іван Іванов учився всім наукам і спостерігав життя. Назавжди йому запам'ятались криваві події 1905 р.

Закінчивши школу, вирішив поїхати в Петербург, вступити до художньої академії. Не прийняли. Згодом друзі допомагали йому відправитися в Париж, вчитися у великого Родена. Відправився туди не Івановим, а Шадром. Нове прізвище він взяв від рідного міста Шадринськ.

Потім була поїздка в Рим.

Навчання у відомих художників і скульпторів дало свої наслідки. В Росію він повернувся зрілим майстром. Це було в 1912 році. А в 1917-му сталася соціалістична революція, яку він сприйняв усім серцем.

...Так от вона, ідея! Боротьба пролетаріату за свої права. Скульптура відображатиме готовність до битви. Молодий робітник нахилився, щоб ухопити важкий булижник і кинути його в ненависного ворога. Його сильне, мужнє тіло гнучке, рухи стрімкі. Вольове обличчя нахвилює великою визвольною ідеєю і впевненістю в перемозі. Варто тільки напружити м'язи — і великий камінь полетить уперед. Булижник... Своєю зброєю робітник вихолпює з бруківки. Булижник — зброя пролетаріату.

Шадр вирішує так і назвати свою скульптуру. Тоді, в 1927 році, вона здобула третю премію.

Нині відома всьому світові.

В 1967 році, коли країна відзначала півстоліття з дня перемоги Великого жовтня, в Москві, на Красній Пресні, де ішли барикади бої в 1905 році, було встановлено пам'ятник, що відтворює цю скульптуру. А тепер копія стоїть і в Києві.

**В. о. редактора
М. ЮРЧИШИН.**